

gældende ved fast Ejendom, at det ikke bør være Ejendomsskylden, som lægges til Grund ved Beregningen af Arveafgiften, men en virkelig Vurdering. Jeg beder ogsaa betænkt, hvilke overordentlig store Summer det dér let kunde komme til at dreje sig om, naar ved en Landejendom foruden Ejendomsskylden alt, hvad der hedder Inventar og Besætning, kommer med. Det vil dreje sig om meget mere end selve Ejendommens Værdi.

Lovforslaget medtager dernæst en Form af Formueoplægning, nemlig Livsforsikringer, som tidligere have været fritagne. Ogsaa jeg finder, at man ikke paa den Maade bør beskattede alle Livsforsikringer med Arveafgift. Jeg er enig i, at for en Del Livsforsikrings Vedkommende, nemlig dem, hvor den vedkommende har forsikret sit eget Liv og Summen falder i Boet, saaledes at det udbetalte Beløb gaar i Arv, kan det være rigtigt, at der svares Afgift, men det forekommer mig, at i de Tilfælde, hvor Policen lyder paa en bestemt anden Person, er det meget tvungent paa den Maade at bringe Livsforsikringen ind under Arveafgiften. Man vil ved en saadan Bestemmelse meget let komme til at hemme Bestræbelser, som man ellers fra Lovgivningens Side paa alle Maader har søgt at fremme i den senere Tid.

Dernæst indfører Lovforslaget en helt ny Beregningsmaade for Afgiften, idet Procenten skal stige, der skal være en Progression i de forskellige Afdelinger, saaledes at man i den første Afdeling begynder med 1 pCt. og ender med omkring 6 pCt., og i den sidste begynder med 10 pCt. og ender med omkring 15 pCt. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa at kritisere de enkelte Sæts, men der kan absolut siges meget imod en Progression af Arveafgift. Vi kunne vel, forekommer det mig, være enige om, at Arveafgift er en Formuebeskatning, og lige saavel som vi ved den Lov, som vi have vedtaget om Formuebeskatning, holdt paa, at denne ikke skulde være progressiv, lige saa meget kunde der tale for, at heller ikke Arveafgiften blev progressiv. Men hvorom alting er, forekommer det mig, at paa eet Sted kan man ikke gaa saa højt, som Forslaget ønsker det, idet en saadan Afgift som den, der her er bragt i Forslag for Arv fra Forældre til Børn, forekommer mig at være absolut for høj og kommer alt for nær ved en Konfiskation af en Del af Formuen. Det forekommer mig, at man i en Stat ikke saaledes bør trænge

ind i det inderste Familieforhold, da Familien jo dog danner Grundlaget for hele Staten. At man, naar den fælles Formue i Familien gaar over fra det ene Familienmedlem til det andet, griber ind og konfiskerer en Del af Formuen, forekommer mig at være ubilligt, og saa vidt, som man har ønsket at gaa i det foreliggende Forslag, kan jeg ikke ønske at være med til at gaa. — Jeg kan ogsaa slutte mig til de Klager, der bleve fremførte af det ærede Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) overfor § 26, hvor der opregnes en Masse Punkter, der skal oplyses, og en Mængde Erklæringer, der skal afgives ved privat Skifte, hvilket i mange Tilfælde ikke kan andet end i høj Grad vække Mishag. Hvad der derigennem vil komme ind for Staten, vil slet ikke staa i Forhold til det almindelige og berettigede Mishag, alle disse Vanskeligheder ville foraarsage.

Om Stempelafgiften paa Vin kan jeg sige, at der „skriger Gaasen“ absolut allerstærkest, for med Hensyn til den er der fra alle, som komme ind under Loven, udtalt en almindelig Beklagelse, baade fra dem, som skulle handle med vedkommende Varer, og fra en stor Mængde af Konsumenterne. Jeg skal ikke gentage hele den Række af Klager, som dette Lovforslag har givet Anledning til; denne Side af Sagen blev bragt saa klart og saa stærkt frem af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), at jeg ikke ønsker at opholde Tinget dermed længere. Jeg vil kun sige, at jeg ikke kan finde, at der er noget ønskeligt i at faa en Lov, som ganske sikkert vil gøre et stort Indgreb i Næringsfriheden, og dette kan jo ikke undgaas ved denne Lov. Hvis der virkelig skal føres nogen Kontrol med Lovens Gennemførelse, saa maa denne Kontrol for en meget stor Del være bygget paa Spioneri i de forskellige Forretninger, og jeg ser ikke nogen Grund til, at Staten mer end nødvendigt skal fremarbejde noget saadant. — Der er dog endnu nogle enkelte Punkter, jeg ønsker at drage frem i denne Sag. Der er jo en Bestemmelse om, at al Vin og Spiritus skal være paa Beholdere, som skulle være mærkede med Stempelmærker. Men nu er det givet, at en stor Del af de Varer, som her er Tale om, bliver udskænket glasvis — det vide alle, at dette mest sker paa offentlige Steder, det er maaske alt for almindeligt —, men nu ser jeg ikke Muligheden af, hvorledes Stemplingen skal kunne kontrolleres ved glasvis Udskænkning, medmindre en ny Flaske skal trækkes op,